

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně

akademický rok 2010/2011

**Vysokoškolská kvalifikační práce (ateliérová práce)
posudek vedoucího**

Jméno a příjmení studenta: Václav Peloušek

Název práce: Vřídlo

Posudek:

Přestože je dnešní generace stále silněji konfrontována s digitální realitou, zůstává ve své povaze analogová – vlastní tělesnosti a lokalizaci nemůže a nechce uniknout. Také je evidentní, že v našem každodenním životě, ve kterém hraje digitální kultura stále větší a větší roli, nabývá na fascinaci a atraktivitě nejen materialita, ale také naše duchovno, vnitřní svět našeho vědomí, které se vypořádává s komplexitou stále nepřehlednějšího a mnohotvárnějšího světa. A právě strach a nejistota z této komplexity a všeho těžce vysvětlitelného vytváří ideální podhoubí pro konspirační teorie všeho druhu, obraty k víře, vznik nových sekt i náboženství a stupňuje se snaha nacházet vysvětlení nazíráním do zákulisí naší „reality“. Jedním z druhů takového nazírání a odkrývání je samozřejmě také umění, věda či filozofie.

Přestože Václav Peloušek patří k mediálním umělcům-bastlířům, kteří techniku spíše obnažují, snaží se ji rozkrýt, a pracovat tak s jejími bytostnými vlastnostmi, interaktivitou, ale i sociálními aspekty, v jeho bakalářské práci se technika stává druhořadou a rozhodl se řešit jiné téma.

A sice právě tento výše zmíněný vnitřní svět a také to, co je za ním, nad hladinou reality, v našem nevědomí.

Výchozím bodem byly pro něj osobní a intimní vzpomínky z jeho starého deníku, kde se již podobnou problematikou zabýval, dále pak filosofové, kteří právě téma nevědomí analyzovali (Sigmund Freud) a také konspirační teorie o konci světa, od jejíhož zpracování ale nakonec upustil.

Pro svůj záměr zvolil formu mediální instalace či objektu, který by měl být, jeho slovy: „... vnitřním obřadním místem, světem nejen našeho vědomí, ale i nevědomí a jejich vzájemného ovlivňování...“ Také určitou „psychickou vypjatost, tajemnost či niterný strach“ bychom měli pociťovat, když vystoupíme po dřevěné lávce k černému sloupu a zahledíme se dolů do útrob Pelouškova Vřídla.

Z tekutiny na dně se k nám mlhavě v pomalém rytmu rozsvěcují světelné diody tvořící písmena a po delším pozorování zjistíme, že uvnitř tekutiny to nejen bublá, ale že je zde možno dešifrovat slova, zprávy které jsou nám takto vysílány. Svě Vřídlo popisuje Peloušek proto také jako místo, kde vnitřní přetlak vytéká na povrch.

To vše je doprovázeno tichým infrazvukem.

Pro vnější formu se nechal inspirovat monolitem z Kubrickovy 2001: Vesmírné odysey a další inspirací pro něj byly jak osobnosti ve výtvarném umění (Julius Popp), tak strategie filmu, používané k vytváření zamýšlené atmosféry pro vnitřní část objektu.

Přes jistý druh patosu a teatrálnosti, který je v této instalaci a jejím obsahu přítomen, považuji snahu vypořádat se s takovýmto tématem za odvážný experiment a myslím, že také některé otázky, jako je např. zamyšlení se nad tím, jak vznikají zprávy či poselství v našem vnímání, se Pelouškovi v jeho práci nastolit podařilo.

Po obsahové stránce s touto prací nemám problém.

V konečném provedení ale problém nacházím, a sice ve formě, jakou je práce provedena, v její vizuální podobě.

Z plánovaných záměrů zobrazení silně emotivních prvků, jakými bylo zjevení, vypjatost či niterný strach, v práci mnoho nenacházím a důvodem je právě nedostatečná koncentrace na vizualitu, kterou Peloušek, jak sám přiznává, neřeší.

Jak výjev na hladině studny, tak vnější forma objektů působí dosti prvoplánově a jejich konečná podoba měla být déle propracovávána.

Václav Peloušek pracoval po celý rok velmi intenzivně a koncentrovaně ať už na vlastních projektech a experimentech, tak na projektech a aktivitách společných, ateliérových. Účastnil se hudebních i výtvarných festivalů, byl organizátorem workshopů, a dalších akcí.

Přestože toto pracovní nadšení velmi oceňuji, myslím, že všechny tyto aktivity mu nedovolovaly věnovat se v závěrečné fázi bakalářské práce dostatečně intenzivně.

V dalším pokračování studia na výtvarné škole doporučuji zaměřit se na zlepšení práce s výrazovými prostředky a formou uměleckého díla.

Po stránce technické i intelektuální je Václav Peloušek bezesporu již dnes kvalitním a úspěšným „multimedialistou“, a pokud se k tomu připojí koncentrovanější práce s formou, také nadějným mediálním umělcem.

S ohledem na již zmíněnou píli studenta a množství celkové práce za semestr navrhuji navzdory nedostatkům, které v bakalářské práci nacházím, hodnocení B.

Návrh hodnocení: B

Vypracoval(a): Petr Zubek

Datum: 10.6. 2011

Podpis:

